

Arrest

nr. 312 924 van 13 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. ZAMAN
Gebroeders De Smetstraat 80
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. ZAMAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

U beweert over de Congolese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Eindhoven, Nederland. Uw moeder is afkomstig uit Kisangani, Democratische Republiek Congo. U hebt uw vader nooit echt gekend. Toen u drie jaar oud was, bent u naar Antwerpen verhuisd. Sindsdien woonde u steeds in België. Op 7 november 1996 kreeg u een verblijfsrecht op basis van het huwelijk tussen uw moeder en uw stiefvader Y., op 11 februari 2020 is uw verblijfsrecht definitief beëindigd.

Op 26 november 2013 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar, en u werd ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek voor een periode van vijf jaar.

U werd veroordeeld voor verkrachting van een kind dat de volle leeftijd van veertien jaar nog niet bereikt heeft. U tekende verzet aan tegen deze beslissing op 22 augustus 2014. Op 2 december 2014 werd u door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar. De tenuitvoerlegging van de gevangenisstraf werd uitgesteld voor een termijn van vijf jaar, met uitzondering van een effectieve gevangenisstraf van één jaar. U werd tevens uit de rechten ontzet voor een periode van 5 jaar.

Op 9 november 2015 werd u door de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van zes jaar. U werd ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek voor een periode van 10 jaar en ook voor 10 jaar ter beschikking gesteld van de Straftuiteringrechtbank. U werd op 09/11/2015 veroordeeld voor een eerste feit, gepleegd op 28/02/2015, voor een verkrachting van een meisje van veertien jaar oud, op een feestje. U drong u aan haar op door haar eerst te drogeren met drank en drugs. U werd op 09/11/2015 eveneens veroordeeld voor een tweede feit, gepleegd op 14/03/2015, voor een verkrachting van een achttienjarige vrouw.

Op 9 februari 2023 diende u vanuit de gevangenis te Beveren een verzoek tot internationale bescherming in. U verklaarde dat u nooit een voet had gezet op Congolese bodem, dat er veel onrust in het oosten is, en dat u worstelt met mentale problemen. U zou geen psychologische hulp kunnen krijgen in Congo. U hebt geen familiale banden met Congo, uw familie is allemaal Belg.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: het antwoord op het verzoek tot inlichtingen, attest van dokter D. dd. 19/7/2023, attest van begeleiding door het CGG, betalingsopdracht vanuit de gevangenis, afschrift burgerlijke stand, geboortetest van K., verwantschapsbewijs, vonnis vaderschap K., e-mail van dhr. V. L., en een e-mail van dokter D..

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het attest van uw psychiater dokter D., en uw eigen verklaringen blijkt immers dat u lijdt aan een ernstige psychiatrische aandoening, met name een chronische psychose. U legde uit dat u hier in 2013 mee gediagnosticeerd werd (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 11). Vanuit de gevangenis wordt u begeleid door het centrum geestelijke gezondheidszorg, de psycholoog, de psychiater, justitieel welzijnswerk en de psychosociale dienst van de gevangenis. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. U werd een eerste keer gehoord op 6 april 2023 in de gevangenis te Beveren. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud legde u uit dat u net een traumatische ervaring had meegemaakt, en dat u ook niet uw advocaat had kunnen contacteren (notities persoonlijk onderhoud I p. 3). U werd dan al meteen aangeboden om een schriftelijke vraag om inlichtingen in te vullen, in samenzijn met een persoon die u vertrouwt. U gaf aan dat u wilde proberen op de vragen te antwoorden, en dat u medicatie hebt genomen en dat u draaierig was. De medicijnen zouden uw perceptiegevoel vertragen (notities persoonlijk onderhoud I p. 5-6). U hebt een kort interview afgelegd, en het verzoek tot inlichtingen werd u ook nog steeds gegeven om daar op te kunnen antwoorden. Op 19 mei 2023 ontving het CGVS via uw advocate dat u de antwoordstrook van het verzoek tot inlichtingen uit het oog was verloren door de penibele psychiatrische situatie waarin u zich bevindt. Uw advocate vermeldde ook dat u op het moment van het eerste persoonlijk onderhoud onder invloed van medicatie was, moeite had om u te concentreren, en dat u vraagt om opnieuw gehoord te worden.

Het CGVS ging in op uw vraag om een tweede keer gehoord te worden, en een tweede persoonlijk onderhoud vond plaats op 24 juli 2023. In het tweede persoonlijk onderhoud werd het interview opnieuw gedaan, er wordt verder ook geen rekening gehouden met de verklaringen die u in het eerste persoonlijke onderhoud hebt afgelegd. Het CGVS baseert zich op de verklaringen die u hebt afgelegd op de antwoordstrook van het verzoek om inlichtingen, alsook de verklaringen die u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud hebt afgelegd.

Wat betreft het verloop van het tweede persoonlijk onderhoud, stelt het CGVS vast dat de specifieke steunmaatregelen u hebben geholpen om verklaringen af te leggen. Zo werd u toegestaan om gebruik te maken van de notities die u had gemaakt om u te helpen uw antwoorden te structureren (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 4). Er werd ook extra aandacht besteed aan het feit of u de procedure begrepen had bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, en u werd bevraagd naar hoe het met u ging. U voelde zich fysiek

en mentaal in staat om het interview te doen, u legde uit dat u zich helder voelde en dat het fysiek goed met u ging (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 4). U legde uit dat u die dag geen medicatie genomen had, en dat u voorlopig geen psychose aanval had (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 5). U legde uit dat u hulp kreeg van het centrum voor geestelijke gezondheidszorg en van uw psychiater, dokter D.. U kreeg ook steeds de uitleg mee dat u altijd om een pauze kon vragen wanneer u dat nodig had. Tijdens het persoonlijk onderhoud nam u zelf het initiatief om een pauze te vragen, en werd u ook door de PO zelf gevraagd of u nood had aan een pauze (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 7 en p. 13). U werd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud ook bijgestaan door een advocate, aan wie u vragen kon stellen en die u hielp bij het neerleggen van uw documenten, die mee naakte of u alle elementen van uw asielrelaas had kunnen weergeven. Uit de attesten die u voor het tweede persoonlijke onderhoud had neergelegd bleek de diagnose van chronische psychose, dat u veel extra zorg nodig hebt, en dat u momenteel niet zelfstandig zou kunnen functioneren, waardoor een lange reis uitgesloten zou zijn. Er stond verder geen vermelding van eventuele onmogelijkheid tot deelname aan de procedure, en het CGVS merkt op dat u noch uw advocaat aan het einde van het interview opmerkingen hadden over het verloop van het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS wijst er ten eerste al op dat u **bijzonder laattijdig bent** bij het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming. Op 09 februari 2023 diende u vanuit de gevangenis een verzoek tot internationale bescherming in. De DVZ ging echter in 2019 al over tot het intrekken van uw verblijfsstatuut, waartegen u in beroep ging, maar de beslissing werd definitief in 2020. Hoewel u in casu dus al geruime tijd niet over een geldige verblijfstatus beschikte, wachtte u nog tot februari 2023, na geconfronteerd te worden met een eventuele teruggeleiding, met het indienen van een verzoek tot internationale bescherming. Dergelijke laattijdigheid is bezwaarlijk verenigbaar met een gegronde vrees tot vervolging.

Tijdens het persoonlijk onderhoud legde u uit dat u niet naar uw land van nationaliteit kan gaan omwille van het feit dat u geen familiaal netwerk ter plaatse hebt, en omwille van de medische/psychologische zorg die u nodig hebt.

Met betrekking tot uw **mentale problemen en de medische zorgen die u nodig hebt**, legde u uit dat u in België moet blijven omwille van de begeleiding, de hulp en uw familie, voor uw geestelijk en psychisch welzijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 11). U legde uit dat u wekelijkse begeleiding krijgt in de gevangenis, en dat u om de twee weken de psychiater ziet (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 12). De verpleging die u wekelijks ziet, brengt ook verslag uit aan de psychiater. U zou elke twee weken een spuit met medicatie krijgen. Met betrekking tot de medische problematiek kan opgemerkt worden dat deze geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U toonde niet aan dat u moedwillig medische zorgen zouden ontzegd worden door derden bij terugkeer naar Congo omwille van uw ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of lidmaatschap van een bepaalde sociale groep. Voor de beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Zelf weet u niets over de situatie van personen met mentale problemen in DRC (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 13). U weet niet of er daar psychologische begeleiding is voor mensen, zoals psychiaters of hulpverleners (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 13). Het CGVS stelt vast dat er binnen de DRC kennis is met betrekking tot mentale problemen en er bepaalde behandelingsmogelijkheden zijn, al ontkent het niet dat de aard van de begeleiding zal verschillen met de begeleiding die u hier in België ontvangt. Volgens de meest recente uitgave van de Mental Health Atlas van de WHO heeft de DRC een beleid rond mentale gezondheid, daterend van 2019 en heeft het alle internationale instrumenten met betrekking tot de rechten en bescherming van mensen met mentale ziektes, geratificeerd. Het ontbreekt echter wel aan omzetting van deze verdragen in nationale wetgeving. In het Programme National de Santé Mentale worden er wordt er voorzien in Mental Health Awareness en het verminderen van het stigma rond mentale gezondheid. Op de internationale dag voor de mentale gezondheid, op 10 oktober 2022, riep de minister van Volksgezondheid, Hygiëne en Preventie nog op tot solidariteit met landgenoten die lijden aan psychische en neurologische aandoeningen.

Hoewel niet ter betwisting staat dat u mentale problemen kent, kan de loutere vaststelling dat u mentale problemen heeft – waarvoor u in België wordt opgevolgd – en het gegeven dat psychische gezondheidszorg in de DRC slechts beperkt aanwezig en moeilijk toegankelijk en ontoereikend is, niet volstaan om in uw

hoofde een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. U dient in concreto aan te tonen dat u in uw land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd, hetgeen u niet deed.

Op basis van alle informatie die beschikbaar is, stelt het CGVS in uwe hoofde geen gegronde vrees voor vervolging ten gevolge van uw psychologische problemen.

Wat het **ontbreken van een familiaal netwerk in de DRC** betreft, wijst het CGVS er op dat dit evenmin aanleiding kan geven tot het verlenen van internationale bescherming, nu dit evenmin verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden in de Vluchtelingendefinitie. Het CGVS merkt verder ook op dat u over een betrokken familiaal netwerk beschikt in België, dat u kan bijstaan in het opbouwen van een leven in de DRC. Zo hebt u uw broer, V.S., die u in België wilde opvangen na uw vrijlating uit de gevangenis (zie informatie administratief dossier). U hebt ook nog een andere broer die in België woont, genaamd D.S.. Tijdens het persoonlijk onderhoud sprak u ook over de zus van uw moeder, die in Congo zou verblijven, en een neef van u. Het CGVS merkt ook op dat u persoonlijk een toekomstbeeld hebt, en beredeneerde stappen kan zetten om aan uw toekomst te werken. U hebt het vaderschap van uw zoon juridisch kunnen aantonen, en ook tijdens uw gevangenschap hebt u een job, weliswaar eentje van prikkelarme aard. U hebt vroeger verschillende opleidingen gevolgd, waaronder een opleiding horeca op Piva, en u hebt op verschillende plaatsen gewerkt (notities persoonlijk onderhoud dd. 24/07/2023 p. 9). U wilt ook terug gaan werken wanneer u vrijkomt (notities persoonlijk onderhoud dd. 24/07/2023 p. 14). U bent ook de Franse taal machtig (notities persoonlijk onderhoud dd. 24/07/2023 p. 6). Een loutere verwijzing naar het feit dat u geen familie hebt in Congo, is dus nog geen vervolgingsgrond.

Voor wat betreft uw verwijzingen naar de situatie in Oost-Congo en het geweld aldaar (notities persoonlijk onderhoud dd. 24/07/2023 p. 13) wijst het CGVS op het feit dat uit niets blijkt dat u zelf persoonlijk uit Oost-Congo afkomstig bent, of dat u naar deze plaats zou moeten terugkeren. Uit de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt dat uw moeder afkomstig is uit Kisangani, de hoofdstad van de Tshopo provincie. U had van uw psychiater gehoord dat haar man niet meer regelmatig naar Congo kon gaan door de rebellen. Het CGVS merkt op dat de situatie sowieso anders is voor Belgen/buitenlanders die naar Congo gaan, dan voor mensen die over de Congolese nationaliteit beschikken. Daarenboven is de veiligheidssituatie sterk verschillend afhankelijk van waar men zich bevindt in Congo. Waar er in het oosten sprake is van een situatie van willekeurig geweld, is dat voor de rest van Congo niet zo. U toonde niet aan dat u een persoonlijke vrees tot vervolging hebt bij terugkeer naar Congo omwille van de situatie in het oosten van het land.

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet worden aangenomen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplicht namelijk niet dat de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: (...) c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt **uw betrokkenheid bij ernstige misdrijven**. Uit het gerechtelijk dossier blijkt dat u twee keer correctioneel veroordeeld bent voor daden van seksueel geweld, op 02/12/2014 en op 09/11/2015. U werd op **09/11/2015** door de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van zes jaar wegens **verkrachting en aanranding van de eerbaarheid**.

U werd tevens ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek voor een periode van 10 jaar en voor 10 jaar ter beschikking gesteld van de Strafvuiveringsrechtbank (vonnis dd. 09/11/2015, 15e blad). U werd schuldig bevonden aan een verkrachting, gepleegd op 28/02/2015, van een meisje van veertien jaar oud, op een feestje. U drong u aan haar op door haar eerst te drogeren met drank en drugs (vonnis dd. 09/11/2015, 12e blad). U werd hiervoor opgepakt op 01/03/2015. Op dat moment stond u geseind voor uw eerdere veroordeling, en op grond van die veroordeling werd u naar de gevangenis gebracht. Op 09/03/2015 mocht u in afwachting van een enkelband de gevangenis verlaten. Op 15/03/2015 pleegde u een tweede verkrachting. U hebt die avond een vrouw van achttien jaar mee naar uw appartement genomen na een feestje, en haar in uw appartement verkracht. Uit het vonnis bleek aldus dat u op twee weken tijd, twee meisjes naar uw appartement lokte om hen daar te verkrachten (vonnis dd. 09/11/2015, 12e blad).

U stond op het moment van deze feiten bovendien in staat van wettelijke herhaling. Op 2/12/2014 was u immers al op verzet veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van twee jaar, waarvan één jaar effectief en één jaar met uitstel voor een termijn van vijf jaar wegens verkrachting van een kind dat de volle leeftijd van veertien jaar nog niet bereikt had. De veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen van 02/12/2014 betreft feiten gepleegd tussen 25 en 28 december 2011. Het slachtoffer was op 25 december 2011 weggelopen uit een instelling, en had in die periode onderdak gevonden bij een kennis. U ging op bezoek bij die kennis, en had in die periode twee keer seksuele betrekkingen, zulks met penetratie, met het slachtoffer, dat op dat moment dertien jaar oud was. Gelet op de leeftijd van het slachtoffer op het moment van de feiten, is het irrelevant of zij al dan niet zou hebben ingestemd met seksuele betrekkingen (vonnis dd. 02/12/2014 p. 3).

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van Vreemdelingenwet worden onderzocht.

*Bij de beoordeling van de **ernst** van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Uit de aard van de feiten in kwestie, de straf die u werd opgelegd en de motiveringswijze van de strafrechter blijkt ontegensprekelijk dat het om ernstige feiten gaat. **Verkrachting vormt immers een zeer ernstige aantasting van de fysieke, psychische en seksuele integriteit van het slachtoffer. Dit blijkt ook uit de feiten in casu:** u hebt in 2011 misbruik gemaakt van de precaire situatie waarin het slachtoffer zich bevond, met name een dertienjarige meisje dat op straat beland was nadat ze weggelopen was uit de instelling samen met haar vriendinnen. Het slachtoffer en haar vriendinnen hadden al een nacht op straat rondgezworven voordat ze onderdak kregen bij een kennis. Het is op die plaats dan ook dat de feiten hebben plaatsgevonden. De jeugdige leeftijd van het slachtoffer en de omstandigheden van haar situatie in rekening genomen, kan niet anders dan geoordeeld worden dat deze feiten een ernstige aantasting vormen van de integriteit van het slachtoffer. Mogelijks zal ze hier gevolgen van ondervinden voor de rest van haar leven. Het CGVS oordeelt dat ook de feiten gepleegd op 28/02/2015 en 15/03/2015 als ernstig gekwalificeerd kunnen worden. Op 28/02/2015 maakte u misbruik van een meisje van 14 jaar oud, toen jullie samen op een feestje waren. Toen het meisje al dronken was, en al cannabis had gerookt, rookte u samen met haar nog meer cannabis om haar weerstand volledig weg te halen. Het slachtoffer verklaarde zelf dat ze meermaals had gevraagd aan u en de mededader om te stoppen, maar ze kon zich niet verweren. Wederom was het slachtoffer bijzonder jong, en bevond ze zich in een situatie waarin ze geen weerstand meer kon bieden, een situatie die u creëerde. Hoewel u voor deze gepleegde feiten verhoord werd, en u in afwachting was van een enkelband voor uw eerdere veroordeling, pleegde u twee weken later opnieuw feiten. Opnieuw pleegde u een verkrachting, deze maal met geweld, op een meerderjarig slachtoffer, die niet onder invloed was van drank of drugs.*

*Dat de feiten zonder meer als ernstig dienen te worden beschouwd, blijkt voorts ook uit de beoordeling ervan door de respectieve rechtbanken. De rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, oordeelde in haar vonnis van 02/12/2014, dat **de feiten ernstig zijn**. De rechter oordeelde dat u uw seksuele driften niet onder controle kon houden en dat u misbruik maakte van een zeer jong meisje dat zich in een uiterst precaire situatie bevond (vonnis dd. 02/12/2014 p.3).*

*De rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, oordeelde dat u voor alle tenlasteleggingen veroordeeld moest worden tot de zwaarste straf (vonnis dd. 09/11/2015, 11e blad). Het vonnis oordeelde dat de feiten **buitengewoon ernstig** zijn: "De beklaagden wilden enkel hun eigen seksuele behoeften bevredigen. Of de slachtoffers toestemden met de seksuele handelingen was voor hen totaal irrelevant. Dit is absoluut verwerpelijk en getuigt van een diepgaand gebrek aan seksueel normbesef, zelfbeheersing en respect voor de medemens. De slachtoffers zijn nog zeer jong, een van hen was nog maar 14 jaar. Beide slachtoffers zijn mogelijk getraumatiseerd voor het leven en zullen mogelijk grote problemen ondervinden bij hun verdere relationele en seksuele ontwikkeling." (vonnis dd. 09/11/2015, 12e blad). De rechtbank vond het ook bijzonder schrijnend om vast te stellen dat de verkrachting van het tweede slachtoffer amper twee weken na de verkrachting van het eerste slachtoffer plaatsvond. Omwille van de aard van de feiten en uw persoonlijkheid, achtte de rechtbank het ook noodzakelijk om u bijkomend ter beschikking te stellen van de strafuitvoeringsrechtbank gedurende een termijn van tien jaar als een beveiligende bijkomende straf.*

*Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor dit misdrijf.*

U werd voor de bovenstaande feiten immers twee keer als dader veroordeeld door een Belgische strafrechter. Tegen uw veroordeling van 09/11/2015 ging u ook niet in beroep, evenmin tegen uw veroordeling op verzet op 02/12/2014. Bijgevolg staat uw schuld vast.

*Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.***

U legde uit dat het een veroordeling van acht jaar geleden betreft, en dat u begeleiding hebt gekregen, waarvoor u ook attesten neerlegde (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 24/07/2023 p. 14). U hebt ook bemiddeling gedaan met de slachtoffers vanuit de gevangenis, een verontschuldigungsbrief geschreven en de burgerlijke partij een vergoeding betaald. U toont die betaling ook aan via een bewijs van betaling.

Het gegeven dat u nu spijt hebt betuigd ten aanzien van uw slachtoffers en uw straf aanvaard hebt, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststelling dat u individuele verantwoordelijkheid treft aan verscheidene misdrijven, en dat de feiten in casu ernstig zijn. Dit geldt tevens voor het feit dat u uw straf aan het uitzitten bent en uw bewering als zou u later uw leven gebeterd hebben met behulp van behandeling. Het gegeven dat u uw straf aan het uitzitten bent, verhindert geenszins dat u alsnog wordt uitgesloten van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling.

De documenten die u neerlegde hebben voornamelijk betrekking op uw persoonlijke, familiale situatie in België en uw medische/en uw huidige psychologische toestand. U legde geen documenten neer die betrekking hebben op de feiten of op uw veroordeling.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig artikel 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het licht van de bovenstaande elementen bestaat er, wat u betreft, geen gegronde vrees voor vervolging. Bijgevolg is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Wat de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft,

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft niet verenigbaar is met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

U komt niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Steunend op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de navolgende bepalingen: "Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de motivering afdoende dient te zijn. Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet,

precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu schendt de bestreden beslissing d.d. 14 november 2023 het motiveringsbeginsel. De beslissing is geenszins gesteund op een correcte en volledige feitenvinding, houdt geen rekening met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3). De alhier bestreden beslissing werd allerminst met de vereiste zorgvuldigheid genomen, ergo schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, nu de bestreden beslissing werd genomen zonder te steunen op een correcte en volledige feitenvinding."

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"De bestreden beslissing stelt dat uit niets blijkt dat verzoeker zelf persoonlijk uit Oost-Congo afkomstig is, of dat hij naar deze plaats zou moeten terugkeren. De bestreden beslissing vult aan dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de moeder van verzoeker afkomstig is uit Kisangani, de hoofdstad van de Tshopo provincie. Verzoeker laat gelden dat de aanname waarvan de bestreden beslissing uitgaat, met name dat verzoeker 'afkomstig' zou zijn uit dezelfde regio als zijn moeder, hoewel hij nooit voet heeft gezet op Congolese bodem, volstrekt onzorgvuldig is. Precies nu verzoeker nooit voet heeft gezet op Congolese bodem, faalt de motivering van de bestreden beslissing naar recht door op generlei wijze te verklaren waarom verzoeker eveneens 'afkomstig' zou zijn uit de Tshopo provincie.

Zelfs in zoverre voormelde aanname – dat verzoeker 'afkomstig' zou zijn uit dezelfde regio als zijn moeder – zou kunnen worden gevolgd, is verzoeker is van oordeel dat onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar de veiligheidssituatie in dat gebied. Verzoeker verwijst onder meer naar het reisadvies van de Nederlandse overheid inzake, dat ook die provincie aanmerkt als gebieden waar slechts in noodzaak naartoe gereisd kan worden (stuk 3). Inzake werd niet zomaar onvoldoende onderzoek gevoerd, doch veeleer géén onderzoek. Uit de bestreden beslissing kan inderdaad niet worden afgeleid dat enig onderzoek werd gevoerd naar de veiligheidssituatie in de provincie Tshopo. Dat de bestreden beslissing derhalve volstrekt onzorgvuldig werd voorbereid.

Verwijzend naar het gegeven dat de echtgenoot van de psychiater van verzoeker niet meer regelmatig naar Congo kon gaan door de rebellen, merkt de bestreden beslissing verder op dat de situatie sowieso anders is voor Belgen/buitenlanders die naar Congo gaan, dan voor mensen die over de Congolese nationaliteit beschikken. Verzoeker merkt hiermee op dat de bestreden beslissing hiermee volstrekt voorbijgaat aan het gegeven dat hij weliswaar de Congolese nationaliteit heeft, doch dat hij in Nederland is geboren en nadien steeds in België heeft gewoond en dus nooit voet heeft gezet op Congolese bodem. Dat de situatie van verzoeker dus veeleer zal aansluiten bij die van Belgen/buitenlanders die naar Congo gaan, dan bij die van de gemiddelde mensen die over de Congolese nationaliteit beschikken. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing ook op dit punt volstrekt onzorgvuldig werd gemotiveerd.

Waar de bestreden beslissing nog stelt dat verzoeker bijzonder laattijdig is bij het indienen van zijn verzoek tot internationale bescherming omdat hij dit verzoek pas indiende in februari 2023, terwijl zijn verblijfsstatuut reeds werd ingetrokken in 2019, merkt verzoeker op dat de bestreden beslissing aldus onzorgvuldig is want voorbijgaat aan de precarie situatie waarin verzoeker verkeert, gelet op zijn detentie enerzijds en zijn geestelijke toestand anderzijds. Tegelijk brengt de jarenlange detentie van verzoeker met zich mee dat de vrees tot vervolging in de Democratische Republiek Congo tijdelijk minder prangend was, maar daarom niet minder gegrond. Dat de motivering van de bestreden beslissing door te stellen dat het verzoek van verzoeker bijzonder laattijdig is en dus onverenigbaar zou zijn met een gegronde vrees tot vervolging, derhalve faalt naar recht.

Dat in hoofde van verzoeker wel degelijk een gegronde vrees bestaat voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De bestreden beslissing verwijst verder naar artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet, waarbij verzoeker wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus ingevolge zijn betrokkenheid bij ernstige misdrijven. Verzoeker betwist uiteraard niet zich schuldig te hebben gemaakt aan ernstige misdrijven.

Evenwel dient rekening te worden gehouden met het gegeven dat, hoewel verzoeker voor de feiten werd veroordeeld en geen interneringsmaatregel werd genomen ten aanzien van de persoon van verzoeker, er reeds voordien een duidelijke psychiatrische problematiek bestond in hoofde van verzoeker.

Volgens het medisch dossier van verzoeker heeft hij een eerste psychose doorgemaakt in 2013 ingevolge waarvan hij werd opgenomen in het Stuivenbergziekenhuis. Nadien volgden verschillende opnames in Aalst, Sleidinge en opnieuw in het Stuivenbergziekenhuis wegens psychoses. Verzoeker liet zich in het verleden tevens vrijwillig opnemen in het Universitair Ziekenhuis te Gent (stuk 4, vraag A). De laatste opname van verzoeker dateert van 2015, doch sedertdien is verzoeker van zijn vrijheid beroofd (stuk 4, vraag C).

In de meest recente verslaggeving van de PSD wordt gewezen op een laagbegaafdheid in hoofde van verzoeker enerzijds en een antisociale persoonlijkheid anderzijds. De verslaggeving stelt dat in de kindertijd een hechtingsstoornis wordt vastgesteld, gezien zijn ervaringen van verwerping, gebrek aan zorg en affectie zijn ontwikkeling hebben beïnvloed.

Het is net deze hechtingsstoornis die de voedingsbodem is geweest voor de vorming van de antisociale persoonlijkheidsstoornis (stuk 5) die op haar beurt de voedingsbodem was voor de door verzoeker gepleegde feiten.

Dat de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker voor de misdrijven in kwestie, gelet op het bovenvermelde, derhalve dient genuanceerd. Dat verzoeker derhalve meent dat er geen toepassing kan worden gemaakt van de uitsluitingsgrond in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

Inzake dient volledigheidshalve, in het kader van zijn integratie op het grondgebied, gewezen op het feit dat verzoeker zich per 16 mei 2019 vanuit detentie vrijwillig heeft aangemeld voor een psychologische begeleiding door het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg Adentro. De eigenlijke begeleiding kon pas worden opgestart op 5 februari 2020. Op 10 november 2021, datum van opmaak van het eerste als bijlage gevoegd attest van het CGG, had betrokkene reeds 33 gesprekken achter de rug. Hij heeft de begeleiding sedertdien verdergezet. Op 31 januari 2023 had verzoeker reeds 45 gesprekken met de psycholoog (stuk 6). De gesprekken werden sedertdien verdergezet.

Heden is verzoeker bijkomend in begeleiding bij de dienst Voluit VZW die ondersteuning voorziet voor mensen in detentie die vermoedelijk te kampen hebben met een beperking. In dat kader vinden wekelijkse gesprekken plaats (stuk 7).

Dat verzoeker derhalve zijn verantwoordelijkheid heeft genomen en heden nog steeds neemt en op volstrekt eigen initiatief de nodige inspanningen heeft geleverd om de problematiek aan te pakken die heeft geleid tot zijn veroordelingen van weleer. Dat de inspanningen van verzoeker eveneens kaderen binnen zijn motivatie om zijn leven in België verder vorm te geven.

Betreffende zijn detentieverloop verwijst verzoeker volledigheidshalve nog naar de als stuk 8 gevoegde schrijvens d.d. 2 november 2021, resp. 3 juni 2023 vanwege dhr. D.R.L., aalmoezenier in de gevangenis van Gent – die verzoeker nog steeds ziet in de gevangenis van Beveren.

Dat gelet op het bovenvermelde tevens dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij volstrekt onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel staat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3. in fine en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4. in fine).

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst."

In een tweede middel voert verzoeker aan dat "de manifest gebrekkig gemotiveerde en onzorgvuldige besluitvorming (cf. supra) leidt tot een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM".

Verzoeker betoogt:

"Immers zou een 'terugkeer' naar Congo – die geen 'terugkeer' is nu verzoeker nooit voet heeft gezet op Congolese bodem – verzoeker blootstellen aan een onmenselijke behandeling, zulks onder meer gelet op het gegeven dat verzoeker nooit in Congo is geweest enerzijds en gelet op de preciaire mentale toestand van verzoeker anderzijds.

Dat de bestreden beslissing geen blijk geeft afdoende rekening te hebben gehouden met een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM in hoofde van verzoeker want geen grondig individueel onderzoek werd gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM met de voeten treedt, in samenhang met de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

“3. Reisadvies Congo, geraadpleegd via [URL]

4. Standaard medisch getuigschrift d.d. 28 september 2023

5. PSD-verslag d.d. 17 oktober 2022 – uittreksel

6. Attesten CGG d.d. 10 november 2021 en 31 januari 2023

7. Schrijven dhr. V. L. d.d. 25 augustus 2023

8. Schrijven aalmoezenier dhr. D. R. L. d.d. 2 november 2021 en 3 juni 2023”

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te

vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker geen enkel verweer biedt tegen de beoordeling inzake bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker. Verweerder motiveert dienaangaande op goede gronden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het attest van uw psychiater dokter D., en uw eigen verklaringen blijkt immers dat u lijdt aan een ernstige psychiatrische aandoening, met name een chronische psychose. U legde uit dat u hier in 2013 mee gediagnosticeerd werd (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 11). Vanuit de gevangenis wordt u begeleid door het centrum geestelijke gezondheidszorg, de psycholoog, de psychiater, justitieel welzijnswerk en de psychosociale dienst van de gevangenis. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. U werd een eerste keer gehoord op 6 april 2023 in de gevangenis te Beveren. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud legde u uit dat u net een traumatische ervaring had meegemaakt, en dat u ook niet uw advocaat had kunnen contacteren (notities persoonlijk onderhoud I p. 3). U werd dan al meteen aangeboden om een schriftelijke vraag om inlichtingen in te vullen, in samenhang met een persoon die u vertrouwt. U gaf aan dat u wilde proberen op de vragen te antwoorden, en dat u medicatie hebt genomen en dat u draaierig was. De medicijnen zouden uw perceptiegevoel vertragen (notities persoonlijk onderhoud I p. 5-6). U hebt een kort interview afgelegd, en het verzoek tot inlichtingen werd u ook nog steeds gegeven om daar op te kunnen antwoorden. Op 19 mei 2023 ontving het CGVS via uw advocate dat u de antwoordstrook van het verzoek tot inlichtingen uit het oog was verloren door de penibele psychiatrische situatie waarin u zich bevindt. Uw advocate vermeldde ook dat u op het moment van het eerste persoonlijk onderhoud onder invloed van medicatie was, moeite had om u te concentreren, en dat u vraagt om opnieuw gehoord te worden.

Het CGVS ging in op uw vraag om een tweede keer gehoord te worden, en een tweede persoonlijk onderhoud vond plaats op 24 juli 2023. In het tweede persoonlijk onderhoud werd het interview opnieuw gedaan, er wordt verder ook geen rekening gehouden met de verklaringen die u in het eerste persoonlijke

onderhoud hebt afgelegd. Het CGVS baseert zich op de verklaringen die u hebt afgelegd op de antwoordstrook van het verzoek om inlichtingen, alsook de verklaringen die u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud hebt afgelegd.

Wat betreft het verloop van het tweede persoonlijk onderhoud, stelt het CGVS vast dat de specifieke steunmaatregelen u hebben geholpen om verklaringen af te leggen. Zo werd u toegestaan om gebruik te maken van de notities die u had gemaakt om u te helpen uw antwoorden te structureren (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 4). Er werd ook extra aandacht besteed aan het feit of u de procedure begrepen had bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, en u werd bevraagd naar hoe het met u ging. U voelde zich fysiek en mentaal in staat om het interview te doen, u legde uit dat u zich helder voelde en dat het fysiek goed met u ging (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 4). U legde uit dat u die dag geen medicatie genomen had, en dat u voorlopig geen psychose aanval had (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 5). U legde uit dat u hulp kreeg van het centrum voor geestelijke gezondheidszorg en van uw psychiater, dokter D.. U kreeg ook steeds de uitleg mee dat u altijd om een pauze kon vragen wanneer u dat nodig had. Tijdens het persoonlijk onderhoud nam u zelf het initiatief om een pauze te vragen, en werd u ook door de PO zelf gevraagd of u nood had aan een pauze (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 7 en p. 13). U werd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud ook bijgestaan door een advocate, aan wie u vragen kon stellen en die u hielp bij het neerleggen van uw documenten, die mee naakte of u alle elementen van uw asielrelaas had kunnen weergeven. Uit de attesten die u voor het tweede persoonlijke onderhoud had neergelegd bleek de diagnose van chronische psychose, dat u veel extra zorg nodig hebt, en dat u momenteel niet zelfstandig zou kunnen functioneren, waardoor een lange reis uitgesloten zou zijn. Er stond verder geen vermelding van eventuele onmogelijkheid tot deelname aan de procedure, en het CGVS merkt op dat u noch uw advocaat aan het einde van het interview opmerkingen hadden over het verloop van het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Bij gebrek aan dienstig verweer tegen de voormelde terechte en pertinente motivering, die steun vindt in het administratief dossier, blijft deze overeind en wordt ze bijgetreden door de Raad. Samen met verweerder wordt aangenomen dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure worden gerespecteerd, alsook dat verzoeker kan voldoen aan zijn verplichtingen.

5. De bestreden beslissing stelt:

*"Het CGVS wijst er ten eerste al op dat u **bijzonder laattijdig bent** bij het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming. Op 09 februari 2023 diende u vanuit de gevangenis een verzoek tot internationale bescherming in. De DVZ ging echter in 2019 al over tot het intrekken van uw verblijfsstatuut, waartegen u in beroep ging, maar de beslissing werd definitief in 2020. Hoewel u in casu dus al geruime tijd niet over een geldige verblijfstatus beschikte, wachtte u nog tot februari 2023, na geconfronteerd te worden met een eventuele teruggeleiding, met het indienen van een verzoek tot internationale bescherming. Dergelijke laattijdigheid is bezwaarlijk verenigbaar met een gegronde vrees tot vervolging."*

Verzoekers verwijzingen naar zijn precare situatie, gelet op zijn detentie enerzijds en zijn geestelijke toestand anderzijds, kunnen de bijzondere laattijdigheid van zijn verzoek om internationale bescherming niet verschonen.

Zo blijkt uit de elementen van het dossier dat verzoeker, ondanks zijn detentie en geestelijke toestand, wel in staat was om juridische stappen te ondernemen om het vaderschap van zijn zoon aan te tonen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat zijn precare situatie hem verhinderde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Verweerder merkt terecht op dat verzoekers verblijfsstatuut definitief werd ingetrokken op 11 februari 2020, maar dat verzoeker tot 9 februari 2023 wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Aangezien verzoeker niet over een geldige verblijfsstatus beschikte sinds 2020 is redelijk te verwachten dat hij zo snel mogelijk om internationale bescherming zou verzoeken. De kans om gerepatrieerd te worden is immers steeds aanwezig in hoofde van iemand die geen geldige verblijfstitel heeft en de enige weg om deze onzekerheid op te heffen is net het starten van een asielprocedure of een andere procedure voor machtiging om op het Belgisch grondgebied te verblijven. De vaststelling dat verzoeker pas op 9 februari 2023, nadat hij geconfronteerd werd met een eventuele terugleiding, een verzoek om internationale bescherming indiende, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde.

6. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat de aanname dat hij 'afkomstig' zou zijn uit dezelfde regio als zijn moeder, hoewel hij nooit voet heeft gezet op Congolese bodem, volstrekt onzorgvuldig is.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing correct vermeldt dat verzoeker de Congolese nationaliteit heeft, dat verzoeker geboren is in Eindhoven, Nederland en dat *zijn moeder* afkomstig is uit Kisangani, de

hoofdstad van Tshopo provincie, in de Democratische Republiek Congo (*"U beweert over de Congolese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Eindhoven, Nederland. Uw moeder is afkomstig uit Kisangani, Democratische Republiek Congo."*, bestreden beslissing, p. 1; *"Uit de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt dat uw moeder afkomstig is uit Kisangani, de hoofdstad van de Tshopo provincie."*, bestreden beslissing, p. 3). Nergens in de bestreden beslissing wordt in die woorden gesteld dat verzoeker afkomstig is uit Kisangani.

De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land van de nationaliteit van de verzoeker. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

Bijgevolg dient verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging te worden getoetst ten aanzien van de Democratische Republiek Congo, het land waarvan verzoeker de nationaliteit heeft.

7. Wat betreft verzoekers verwijzingen naar de situatie en het geweld in Oost-Congo stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende:

"Voor wat betreft uw verwijzingen naar de situatie in Oost-Congo en het geweld aldaar (notities persoonlijk onderhoud dd. 24/07/2023 p. 13) wijst het CGVS op het feit dat uit niets blijkt dat u zelf persoonlijk uit Oost-Congo afkomstig bent, of dat u naar deze plaats zou moeten terugkeren. Uit de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt dat uw moeder afkomstig is uit Kisangani, de hoofdstad van de Tshopo provincie. U had van uw psychiater gehoord dat haar man niet meer regelmatig naar Congo kon gaan door de rebellen. Het CGVS merkt op dat de situatie sowieso anders is voor Belgen/buitenlanders die naar Congo gaan, dan voor mensen die over de Congolese nationaliteit beschikken. Daarenboven is de veiligheidssituatie sterk verschillend afhankelijk van waar men zich bevindt in Congo. Waar er in het oosten sprake is van een situatie van willekeurig geweld, is dat voor de rest van Congo niet zo. U toonde niet aan dat u een persoonlijke vrees tot vervolging hebt bij terugkeer naar Congo omwille van de situatie in het oosten van het land."

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hij weliswaar de Congolese nationaliteit heeft, maar geboren is in Nederland, nadien steeds in België heeft gewoond en dus nooit voet heeft gezet op Congolese bodem. Daarnaast meent verzoeker dat onvoldoende onderzoek werd gedaan naar de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van zijn moeder, met name Kisangani in de Tshopo provincie. Verzoeker verwijst naar het reisadvies van de Nederlandse overheid (stuk 3, bij verzoekschrift).

Vooreerst wordt benadrukt dat uit niets blijkt dat verzoeker zelf persoonlijk uit Oost-Congo afkomstig is of dat hij naar deze plaats zou moeten terugkeren.

Daarnaast dient opgemerkt dat dergelijk reisadvies van de Nederlandse overheid bestemd is voor reislustige Nederlanders en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verder dient erop gewezen dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker dient zijn verzoek om internationale bescherming uiteen te zetten vanuit zijn eigen ervaringen, belevingen en leefwereld. Een verzoek om internationale bescherming vindt immers plaats op individuele basis en daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Congo (DRC) persoonsgerichte vervolging dient te vrezen.

8. Verzoeker slaagt er niet in een persoonsgerichte en gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd aannemelijk te maken omwille van de afwezigheid van een familiaal netwerk, noch omwille van de medische/psychologische zorg die hij nodig heeft. De bestreden beslissing motiveert dienaangaande omstandig en draagkrachtig als volgt:

"Tijdens het persoonlijk onderhoud legde u uit dat u niet naar uw land van nationaliteit kan gaan omwille van het feit dat u geen familiaal netwerk ter plaatse hebt, en omwille van de medische/psychologische zorg die u nodig hebt."

Met betrekking tot uw mentale problemen en de medische zorgen die u nodig hebt, legde u uit dat u in België moet blijven omwille van de begeleiding, de hulp en uw familie, voor uw geestelijk en psychisch welzijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 11). U legde uit dat u wekelijkse begeleiding krijgt in de gevangenis, en dat u om de twee weken de psychiater ziet (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 12). De verpleging die u wekelijks ziet, brengt ook verslag uit aan de psychiater. U zou elke twee weken een spuit

met medicatie krijgen. Met betrekking tot de medische problematiek kan opgemerkt worden dat deze geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U toonde niet aan dat u moedwillig medische zorgen zouden ontzegd worden door derden bij terugkeer naar Congo omwille van uw ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of lidmaatschap van een bepaalde sociale groep. Voor de beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Zelf weet u niets over de situatie van personen met mentale problemen in DRC (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 13). U weet niet of er daar psychologische begeleiding is voor mensen, zoals psychiaters of hulpverleners (notities persoonlijk onderhoud CGVS II p. 13).

Het CGVS stelt vast dat er binnen de DRC kennis is met betrekking tot mentale problemen en er bepaalde behandelingsmogelijkheden zijn, al ontkent het niet dat de aard van de begeleiding zal verschillen met de begeleiding die u hier in België ontvangt. Volgens de meest recente uitgave van de Mental Health Atlas van de WHO heeft de DRC een beleid rond mentale gezondheid, daterend van 2019 en heeft het alle internationale instrumenten met betrekking tot de rechten en bescherming van mensen met mentale ziektes, geratificeerd. Het ontbreekt echter wel aan omzetting van deze verdragen in nationale wetgeving. In het Programme National de Santé Mentale worden er wordt er voorzien in Mental Health Awareness en het verminderen van het stigma rond mentale gezondheid. Op de internationale dag voor de mentale gezondheid, op 10 oktober 2022, riep de minister van Volksgezondheid, Hygiëne en Preventie nog op tot solidariteit met landgenoten die lijden aan psychische en neurologische aandoeningen.

Hoewel niet ter betwisting staat dat u mentale problemen kent, kan de loutere vaststelling dat u mentale problemen heeft – waarvoor u in België wordt opgevolgd – en het gegeven dat psychische gezondheidszorg in de DRC slechts beperkt aanwezig en moeilijk toegankelijk en ontoereikend is, niet volstaan om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. U dient in concreto aan te tonen dat u in uw land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd, hetgeen u niet deed.

Op basis van alle informatie die beschikbaar is, stelt het CGVS in uwe hoofde geen gegronde vrees voor vervolging ten gevolge van uw psychologische problemen.

Wat het **ontbreken van een familiaal netwerk in de DRC** betreft, wijst het CGVS er op dat dit evenmin aanleiding kan geven tot het verlenen van internationale bescherming, nu dit evenmin verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden in de Vluchtelingendefinitie. Het CGVS merkt verder ook op dat u over een betrokken familiaal netwerk beschikt in België, dat u kan bijstaan in het opbouwen van een leven in de DRC. Zo hebt u uw broer, V.S., die u in België wilde opvangen na uw vrijlating uit de gevangenis (zie informatie administratief dossier). U hebt ook nog een andere broer die in België woont, genaamd D.S.. Tijdens het persoonlijk onderhoud sprak u ook over de zus van uw moeder, die in Congo zou verblijven, en een neef van u. Het CGVS merkt ook op dat u persoonlijk een toekomstbeeld hebt, en beredeneerde stappen kan zetten om aan uw toekomst te werken. U hebt het vaderschap van uw zoon juridisch kunnen aantonen, en ook tijdens uw gevangenschap hebt u een job, weliswaar eentje van prikkelarme aard. U hebt vroeger verschillende opleidingen gevolgd, waaronder een opleiding horeca op Piva, en u hebt op verschillende plaatsen gewerkt (notities persoonlijk onderhoud dd. 24/07/2023 p. 9). U wilt ook terug gaan werken wanneer u vrijkomt (notities persoonlijk onderhoud dd. 24/07/2023 p. 14). U bent ook de Franse taal machtig (notities persoonlijk onderhoud dd. 24/07/2023 p. 6). Een loutere verwijzing naar het feit dat u geen familie hebt in Congo, is dus nog geen vervolgingsgrond."

Bij gebrek aan enig verweer blijft de voormelde motivering onverminderd overeind.

9. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

11. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

12. Artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

[...]

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel heeft betrekking op de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf.

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt “voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ *mutatis mutandis* verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)”. Hieruit volgt dat het bedoelde misdrijf voldoende ernstig moet zijn, waarvoor rekening moet worden gehouden met de aard van de daad, de daardoor veroorzaakte schade, de wijze waarop het misdrijf werd gesteld, de strafmaat en de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daad als ernstig beschouwt. Er moet rekening worden gehouden met alle pertinente factoren, inbegrepen de eventuele verzachtende maar ook verzwarende omstandigheden zoals het strafregister van de betrokkene. Het feit dat de betrokkene zijn straf reeds heeft uitgezeten of gratie of amnestie heeft gekregen, moet eveneens in rekening worden gebracht. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2578/001, 109*).

13. Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU, dat bepaalt dat een onderdaan van een derde land of staatloze van de subsidiaire bescherming wordt uitgesloten wanneer er ‘ernstige redenen’ zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, § 52).

Het begrip “*ernstig misdrijf*” wordt in de Richtlijn 2011/95/EU niet gedefinieerd en de richtlijn bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, § 33). In zijn arrest “*Shajin Ahmed*” stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (*ibid.*, § 45). De in artikel 17, eerste lid, b) van de Richtlijn 2011/95/EU neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (*ibid.*, §§ 46- 47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (*ibid.*, §§ 43-47 en 51). Verder heeft Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b) van de Richtlijn 2011/95/EU enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Uit de rechtspraak blijkt dat het ‘ernstig’ karakter van het misdrijf, dat aanleiding geeft tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder

de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, § 56).

Verder wijst het Hof van Justitie erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in de “*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés, uitgegeven door de UNHCR*” (Genève, 1979, herwerkt in februari 2019). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., punt 109).

Gelet op het bepaalde in artikel 55/4, § 1 (“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus [...]”) moet bijgevolg worden overgegaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus eenmaal er vastgesteld wordt dat de verzoekende partij een ernstig misdrijf gepleegd heeft.

14. *In casu* blijkt uit de elementen in het administratief dossier dat verzoeker twee keer correctioneel veroordeeld is voor daden van seksueel geweld. Verweerder stelt in de bestreden beslissing hieromtrent:

*“Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij ernstige misdrijven. Uit het gerechtelijk dossier blijkt dat u twee keer correctioneel veroordeeld bent voor daden van seksueel geweld, op 02/12/2014 en op 09/11/2015. U werd op 09/11/2015 door de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van zes jaar wegens **verkrachting en aanranding van de eerbaarheid**. U werd tevens ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek voor een periode van 10 jaar en voor 10 jaar ter beschikking gesteld van de Strafruitvoeringsrechtbank (vonnis dd. 09/11/2015, 15e blad). U werd schuldig bevonden aan een verkrachting, gepleegd op 28/02/2015, van een meisje van veertien jaar oud, op een feestje. U drong u aan haar op door haar eerst te drogeren met drank en drugs (vonnis dd. 09/11/2015, 12e blad). U werd hiervoor opgepakt op 01/03/2015. Op dat moment stond u geseind voor uw eerdere veroordeling, en op grond van die veroordeling werd u naar de gevangenis gebracht. Op 09/03/2015 mocht u in afwachting van een enkelband de gevangenis verlaten. Op 15/03/2015 pleegde u een tweede verkrachting. U hebt die avond een vrouw van achttien jaar mee naar uw appartement genomen na een feestje, en haar in uw appartement verkracht. Uit het vonnis bleek aldus dat u op twee weken tijd, twee meisjes naar uw appartement lokte om hen daar te verkrachten (vonnis dd. 09/11/2015, 12e blad).*

U stond op het moment van deze feiten bovendien in staat van wettelijke herhaling. Op 2/12/2014 was u immers al op verzet veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van twee jaar, waarvan één jaar effectief en één jaar met uitstel voor een termijn van vijf jaar wegens verkrachting van een kind dat de volle leeftijd van veertien jaar nog niet bereikt had. De veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen van 02/12/2014 betreft feiten gepleegd tussen 25 en 28 december 2011. Het slachtoffer was op 25 december 2011 weggelopen uit een instelling, en had in die periode onderdak gevonden bij een kennis. U ging op bezoek bij die kennis, en had in die periode twee keer seksuele betrekkingen, zulks met penetratie, met het slachtoffer, dat op dat moment dertien jaar oud was. Gelet op de leeftijd van het slachtoffer op het moment van de feiten, is het irrelevant of zij al dan niet zou hebben ingestemd met seksuele betrekkingen (vonnis dd. 02/12/2014 p. 3).

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf “ernstig” is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aard van de feiten in kwestie, de straf die u werd opgelegd en de motiveringswijze van de strafrechter blijkt ontegensprekelijk dat het om ernstige feiten gaat.

Verkrachting vormt immers een zeer ernstige aantasting van de fysieke, psychische en seksuele integriteit van het slachtoffer. Dit blijkt ook uit de feiten in casu: u hebt in 2011 misbruik gemaakt van de precare situatie waarin het slachtoffer zich bevond, met name een dertienjarige meisje dat op straat beland was nadat ze weggelopen was uit de instelling samen met haar vriendinnen. Het slachtoffer en haar

vriendinnen hadden al een nacht op straat rondgezworven voordat ze onderdak kregen bij een kennis. Het is op die plaats dan ook dat de feiten hebben plaatsgevonden. De jeugdige leeftijd van het slachtoffer en de omstandigheden van haar situatie in rekening genomen, kan niet anders dan geoordeeld worden dat deze feiten een ernstige aantasting vormen van de integriteit van het slachtoffer. Mogelijks zal ze hier gevolgen van ondervinden voor de rest van haar leven. Het CGVS oordeelt dat ook de feiten gepleegd op 28/02/2015 en 15/03/2015 als ernstig gekwalificeerd kunnen worden. Op 28/02/2015 maakte u misbruik van een meisje van 14 jaar oud, toen jullie samen op een feestje waren. Toen het meisje al dronken was, en al cannabis had gerookt, rookte u samen met haar nog meer cannabis om haar weerstand volledig weg te halen. Het slachtoffer verklaarde zelf dat ze meermaals had gevraagd aan u en de mededader om te stoppen, maar ze kon zich niet verweren. Wederom was het slachtoffer bijzonder jong, en bevond ze zich in een situatie waarin ze geen weerstand meer kon bieden, een situatie die u creëerde. Hoewel u voor deze gepleegde feiten verhoord werd, en u in afwachting was van een enkelband voor uw eerdere veroordeling, pleegde u twee weken later opnieuw feiten. Opnieuw pleegde u een verkrachting, deze maal met geweld, op een meerderjarig slachtoffer, die niet onder invloed was van drank of drugs.

Dat de feiten zonder meer als ernstig dienen te worden beschouwd, blijkt voorts ook uit de beoordeling ervan door de respectieve rechtbanken. De rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, oordeelde in haar vonnis van 02/12/2014, dat **de feiten ernstig zijn**. De rechter oordeelde dat u uw seksuele driften niet onder controle kon houden en dat u misbruik maakte van een zeer jong meisje dat zich in een uiterst precaire situatie bevond (vonnis dd. 02/12/2014 p.3).

De rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, oordeelde dat u voor alle tenlasteleggingen veroordeeld moest worden tot de zwaarste straf (vonnis dd. 09/11/2015, 11e blad). Het vonnis oordeelde dat de feiten **buitengewoon ernstig** zijn: "De beklaagden wilden enkel hun eigen seksuele behoeften bevredigen. Of de slachtoffers toestemden met de seksuele handelingen was voor hen totaal irrelevant. Dit is absoluut verwerpelijk en getuigt van een diepgaand gebrek aan seksueel normbesef, zelfbeheersing en respect voor de medemens. De slachtoffers zijn nog zeer jong, een van hen was nog maar 14 jaar. Beide slachtoffers zijn mogelijk getraumatiseerd voor het leven en zullen mogelijk grote problemen ondervinden bij hun verdere relationele en seksuele ontwikkeling." (vonnis dd. 09/11/2015, 12e blad). De rechtbank vond het ook bijzonder schrijnend om vast te stellen dat de verkrachting van het tweede slachtoffer amper twee weken na de verkrachting van het eerste slachtoffer plaatsvond. Omwille van de aard van de feiten en uw persoonlijkheid, achtte de rechtbank het ook noodzakelijk om u bijkomend ter beschikking te stellen van de strafuitvoeringsrechtbank gedurende een termijn van tien jaar als een beveiligende bijkomende straf.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor dit misdrijf.

U werd voor de bovenstaande feiten immers twee keer als dader veroordeeld door een Belgische strafrechter. Tegen uw veroordeling van 09/11/2015 ging u ook niet in beroep, evenmin tegen uw veroordeling op verzet op 02/12/2014. Bijgevolg staat uw schuld vast."

Inzake de voorstaande beschrijving van de misdrijven stelt verzoeker in het verzoekschrift "Verzoeker betwist uiteraard niet zich schuldig te hebben gemaakt aan ernstige misdrijven".

Het staat derhalve buiten twijfel dat verzoeker ernstige misdrijven heeft gepleegd.

15. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Inzake verzoekers individuele verantwoordelijkheid stelt de bestreden beslissing:

"Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.

U legde uit dat het een veroordeling van acht jaar geleden betreft, en dat u begeleiding hebt gekregen, waarvoor u ook attesten neerlegde (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 24/07/2023 p. 14). U hebt ook bemiddeling gedaan met de slachtoffers vanuit de gevangenis, een verontschuldigungsbrief geschreven en de burgerlijke partij een vergoeding betaald. U toont die betaling ook aan via een bewijs van betaling.

Het gegeven dat u nu spijt hebt betuigd ten aanzien van uw slachtoffers en uw straf aanvaard hebt, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststelling dat u individuele verantwoordelijkheid treft aan verscheidene misdrijven, en dat de feiten in casu ernstig zijn. Dit geldt tevens voor het feit dat u uw straf aan het uitzitten bent en uw bewering als zou u later uw leven gebeterd hebben met behulp van behandeling. Het gegeven dat u uw straf aan het uitzitten bent, verhindert geenszins dat u alsnog wordt uitgesloten van de subsidiaire bescherming."

Verzoeker voert geen concreet verweer ten aanzien van de voorstaande motivering. Verzoeker voert wel aan dat zijn individuele verantwoordelijkheid moet worden genuanceerd wegens zijn psychiatrische problematiek.

Uit de lezing van de vonnissen van 2 december 2014 (rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen) en 9 november 2015 (rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde) blijkt duidelijk dat er geen sprake is van een onderliggende psychiatrische problematiek op het ogenblik van het plegen van de feiten die als ernstig misdrijf worden aangenomen. De Raad leest onder meer in het vonnis (punt 25) van 9 november 2015 (rechtbank Dendermonde) inzake verzoeker: *“Dokter S., psychiater-Gerechtsdeskundige, onderzocht de beklaagde op het ogenblik dat hij de feiten ten aanzien van T.W. nog in zijn geheel ontkende. De deskundige was van oordeel dat de beklaagde geen gevaar vormt voor zichzelf, maar wel voor de maatschappij, in die zin dat het risico dat hij dergelijke sociaal onaangepaste gedragingen in de toekomst nog zal stellen verhoogd is. Het feit dat hij in het verleden al verdacht werd van soortgelijke feiten, maakt, naast zijn minimaliserende en ontkennende houding, de prognose ongunstig.”* Verzoeker toont derhalve geen omstandigheid aan die afbreuk kan doen aan zijn individuele verantwoordelijkheid bij het plegen de ernstige misdrijven.

Uit de vonnissen van de correctionele rechtbanken blijkt niet dat verzoeker, op het ogenblik dat voormelde feiten gepleegd werden, leed aan een geestesstoornis die het onderscheidingsvermogen en/of vermogen tot controle over zijn daden heeft doen verdwijnen of ernstig heeft aangetast. Het gegeven dat de verzoeker thans psychologische begeleiding heeft, zoals blijkt uit de stukken 4 – 8 bij het verzoekschrift, doet hier geen afbreuk aan.

De Raad stelt dienvolgens vast dat de door verzoeker gepleegde misdrijven als ernstige misdrijven in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet dienen te worden gekwalificeerd en dat verzoeker derhalve dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet.

16. Ten overvloede wijst de Raad op het advies van de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen:

“Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig artikel 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het licht van de bovenstaande elementen bestaat er, wat u betreft, geen gegronde vrees voor vervolging. Bijgevolg is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Wat de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft, De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft niet verenigbaar is met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Het voorstaand advies van verweerder is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

W. MULS